

ב"ה

אור בוקר יום ראשון מטו"מ תשפ"א
אשדוד

כבוד הגאון הרב יהושע מנחם בלושטיין שליט"א ראש מכון "עמקה של הלכה" עיר האבות "ערד"

קיבלתי מכתבכם הנושא תאריך אייר תשפ"א, ואיני יודע אם רק כעת קיבלתי את המכתב באיחור של חודשיים, או כתיבת התאריך מוקדמת עכ"פ כדי לא להשאיר את המכתב חלק אכתוב נקודה בעניין מה שכתבתם,

בעניין האם בזמן הזה לשיטות דשביעית דרבנן בפסיקא אזילין לקולא ע"י בשו"ת שבט הלוי חלק ב סימן קצ"ז המוכיח שלא אמרין ספיקא דרנן לקולא עיי"ש וכן ידוע שהחזו"א החמיר בעניין זה,

בעניין מה שכתבתם בעניין כיבוש שלמה ועולי מצרים לא ראיתי מה שכתבתם במקורו אולם לע"ד דעת הרמב"ם איננה כן וכדלקמן, ויתכן שיש ראשונים הלומדים כן ועדיין צריך לבדוק במקורו

לפי הבנתי כתבתם שאף שנאמר שהערבה [וזה הפשטות באחרונים ואכ"מ] מצפה רמון ולמטה, שזה מחוץ לגבולות פרשת מסעי אולם כיון ששם היי כיבוש מצד זה יש לזה דיני שביעית ונלע"ד שדברי הרמב"ם אינם כן [ויתכן שכתבו לפי שיטות אחרות]

הרי הרמב"ם בפשטות [בכס"מ יש סתירה בעניין זה] סובר שבזמן הזה שביעית דרבנן בגלל דעת רבי שנוהג רק בזמן היובל ובמקום שאין רוב ישראל עליה אין שביעית מדאורייתא,

ומאידך גיסא שביעית דרבנן היכא נוהגת, ע"י ברמב"ם הלכות שביעית ומקורו במשנה פ"ו בשביעית ובירושלמי שם באריכות הרי קיי"ל [לדעת הרמב"ם] דקדושה ראשונה קידשה לשעתה ולא לעתיד לבא, וקדושה שניה קידשה לשעתה ולעתיד לבא, ואף דשביעית בזמן הזה דרבנן בכל אופן חילקו בין מקומות שכבשו עו"מ ששם נאכל ולא נעבד, [וכבר דנו באחרונים מה הכוונה נאכל האם רק ספיחין או לאחר זמן הביעור או בכלל אין קדושת שביעית בפירות אלון] למקומות שכבשו עולי בבל ששם לא נאכל ולא נעבד ע"י ברמב"ם פ"ד מהלכות שמיטה ויובל הלכה כו ובירושלמי שם באריכות,

וע"י באריכות בדרך אמונה תרומה פ"א הלכה ט' ד"ה עכו חו"ל מה שכתב על הגבול הדרומי של עולי בבל ומשמע שלא כבשו יותר מהגבולות הקיימים, וזה כבר מחלוקת גדולה מה הגבול הדרומי וע"י שם שהביא מחמיו הגרי"ש אלישיב זצ"ל שקשה בין כל השיטות להכריע להלכה והרבה חלקו על דרך אמונה עכ"פ בגבול הדרומי אין ברירות, אבל לרמב"ם בערבה אין חיוב שמיטה אף ששלמה כבש וכדלהלן

וא"כ משמע להדיא שהכל תלוי בכיבוש של עולי בבל ולא קשור לעולי מצרים, לעניין אכילה, ולעניין נעבד בכל מקום שהיו או קדושה ראשונה או קדושה שני

אולם יש לדון במקומות שה"י כיבוש שלמה ודוד וזה חוץ מארץ ישראל של פרשת מסעי אולם בתוך ארץ ישראל של הארץ המובטחת, כמש"כ אולם אין שם את הדינים של קדושה ראשונה וקדושה שני אלא זה דין אחר של כיבוש,

וע"י היטב ברמב"ם פרק א' מהלכות תרומה הלכה ב' כמוש"נ

וכן יש לע"י היטב ברמב"ם פרק א' מהלכות תרומה הלכה י' ובנו"כ שבסוריא גוי שקונה קרקע, מפקיע את הקדושה, וכן לכאורה בכל הארץ מחוץ לגבולות של פרשת מסעי ששם החיוב הוא מדין כיבוש וכשנפסק הכיבוש אין שוב את המצווה וזה כל הערבה מחוץ לגבולות,

ויוצא שם להדיא דלא כמו שכתבתם כיון שסוריא הרי הוי בארץ המובטחת ובכל אופן שם גוי מפקיע כדברי הרמב"ם תרומה י' ז"א יש שלשה דברים קדושה ראשונה וקדושה שני וכיבוש שזה אף בחו"ל [שם יש תנאים בארץ המובטחת יש שיטות שלא צריך כל התנאים] א"כ גם ששלמה כבש, אולם לאחר הגלות אין שום את הקדושה וחיוב שמיטה נקבע מדרבנן, לפי קדושה ראשונה שלא נעבד ונאכל לקדושה שני שלא נעבד ולא נאכל וע"י אבל בסוריא נקבע בגלל טעמים אחרים ואכ"מ להאריך בעניין זה

אבל מה שהבאתם מהפוסקים יתכן שזה לא לדעת הרמב"ם, ואם יתאפשר עימי הזמן אע"י בכ"ז

וכן יש לע"י בתשובה מהרמב"ם פאר הדור אם זה מתאים לשיטתו שם

וקיצרתי כדי לענות לכ"ת על היגיעה שהנכם מתייגעים במצוה הארץ כדי שש"תדעו שהארץ שלי" כדברי חז"ל מסכת סנהדרין

הכ"ה. לברוך ה' / אברהם שטין
 ז' / ק"ס ז' / א' / פ"ס
 ז' / ק"ס

פקס - 088649911